

РЕШЕНИЕ

№ 3476

гр. София, 12.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав, в публично заседание на 12.04.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Николова

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **4992** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от АПК.

Образувано е по жалбата на Е. Й. Е. от с. Х, област В, срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ с изх. № 01-6500/13338 от 09.06.2010г. на Изпълнителния директор на ДФ „З.“, с който е определена като недължимо платена от Разплащателната агенция /РА/ сумата 2 504,93лв. по Общо заявление за единно плащане на площ за 2007г.

Жалбоподателят твърди в жалбата си, че оспореният акт е незаконосъобразен и необоснован, и моли за отмяната му. Излага съображения, че добросъвестно е заявил земеделски площи за плащане, че действително ги е ползвал /въз основа на договор за наем/, което се установява от проверките на Общ служба „ЗГ“ – С, поради което веднъж преведената му по сметка сума впоследствие неправилно е определена като недължимо платена. Претендира разносните по делото.

В съдебно заседание чрез процесуалния си представител поддържа жалбата и искането за отмяната на акта поради нарушение на материалния закон. Въвежда допълнителен довод – за липса на компетентност на издателя на акта – бившия директор на фонда К. И, непритежаваща необходимото образование и ценз за заеманата длъжност, обосноваващ прогласяване нищожността на акта, каквото искане се прави.

Процесуалният представител на ответника – Изпълнителния директор на ДФЗ, чрез процесуалния си представител, намира жалбата за неоснователна и моли за отхвърлянето ѝ, с оглед правилното и законосъобразно издаване на административния акт от оправомощен за това орган на власт в лицето на бившия директор К. И.

Претендира за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът като прецени събраните по делото доказателства, обсъди доводите на страните и провери изцяло служебно законосъобразността на оспорения акт, прие за установено от фактическа страна следното:

От данните по делото безспорно е установено, че жалбоподателят в качеството си на земеделски производител по смисъла на § 1 т.23 от ДР на ЗПЗП, е регистриран с УРН 201700 в Интегрираната система за администриране и контрол /ИСАК/ и е подал Общо заявление за единно плащане на площ с Уникален идентификационен номер /УИН/ 04/030507/02344 за кампания 2007г. С това заявление същият е заявил за подпомагане по схемите и мерките за директни плащания на площ съответно по Схемата за единно плащане на площ /СЕПП/ - 24,12 ха.

При извършване на административни проверки на съдържащите се в заявлението данни за земеделски земи в ИСАК е било прието от ответника, че от тях в рамките на физически блокове, определени като „друга земеделска площ” /код 06/ в Системата за идентификация на земеделските парцели /СИЗП/ попадат 24,12 ха, заявени по СЕПП.

С указания на Министъра на земеделието и горите № 93-4423/04.06.2007г. било прието, че декларираните площи в рамките на физически блокове с код 06 са недопустими за подпомагане освен ако са проверени на място от Техническия инспекторат на ДФ „З.” – РА, провеждани чрез избор по заявление по методите на анализ на риска.

Няма спор между страните, че заявлението на жалбоподателката не е било избрано за проверка по тази методика, поради което декларираните с код 06 площи първоначално не са били признати като допустими за подпомагане, изключени били от одобрената площ по заявлението и били отчетени като „наддекларирани площи”. Така за 2007г. на жалбоподателя не била оторизирана сума по СЕПП.

Впоследствие с писмо вх. № 01-0409/1600 от 12.08.2008г. на Министъра на земеделието и храните горните указания били отменени и било прието, че извършените от ОСЗ проверки за използване на площите са достатъчно основание за одобряване на субсидиите, било разпоредено на РА да преразгледа заявленията от 2007г. като извърши преизчисление на годишното плащане за площи, за които е установено от ОСЗ /по представен списък/, че се ползват.

Така в изпълнение на указанията с писмото и извършеното от РА преизчисление на субсидията по заявлението на жалбоподателя за ползвани площи в блокове с код 06, били признати за допустими за подпомагане 24,12дка мери и пасища и била оторизирана допълнителна сума по схемите и мерките по СЕПП в размер на 2 504,93лв., заплатена на жалбоподателя.

Като резултати от извършен през м. ноември 2008г. одит на Европейската сметна палата било прието, че проверките на ОСЗ не са достатъчно основание за преизчисление и доплащане на площи, заявени по код 06. Тези констатации били потвърдени от получения на 19.02.2010г. доклад от Генерална дирекция „З. и развитие на селските райони” на Европейската комисия за „Уравняване по съответствие, съгласно чл.31 от Регламент /ЕО/ № 1290/2005г.”, в който се уточнявало, че плащанията за част от площите попадащи във физически блокове с код 06 са извършени неправомерно и средствата заплатени за такива площи следвало да бъдат върнати.

На основание горните указания в Министерство на земеделието и храните бил

извършен комплексен анализ на всички площи, заявени в блокове с код 06, резултатите от които били предоставени на ДФЗ с писмо от 30.05.2009г. на Министерството, с което се уточнявало кои са правомерните и кои неправомерните доплащания; въз основа на това писмо ДФЗ преразгледал допълнително оторизираната субсидия, от която 2 504,93лв. определил като недължимо изплатени.

Ръководейки се от гореизложеното и на основание чл.59 ал.1 и 2 от АПК във връзка с чл.165 и чл.166 от ДОПК и чл.20а ал.1 от ЗПЗП, Изпълнителният директор на ДФЗ издал въпросния Акт за установяване на публично държавно вземане, връчен на жалбоподателя по пощата на 18.06.2010г, видно от обратната разписка към ИД.

На 29.06.2010г. Е. депозирал жалбата си срещу АУПДВ.

Изложените фактически обстоятелства дават основание на съда да изведе следните правни изводи:

Жалбата е ДОПУСТИМА – подадена от активно легитимирана страна в процеса, срещу подлежащ на оспорване административен акт и в срока за обжалване.

Преценена по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният АУПДВ е издаден от компетентен орган в кръга на неговите правомощия. С оглед предоставените ѝ по закон правомощия Разплащателната агенция при ДФ „З.“ е компетентна да събира недължимо платените и надплатени суми по схеми за плащане и проекти, финансирани от европейските фондове и държавния бюджет /арг. чл.27 ал.3 от ЗПЗП/. В качеството на неин ръководител и представител по силата на чл.20а ал.1 от ЗПЗП, Изпълнителният директор на ДФ „З.“ е оправомощен да издава актовете по събиране на подлежащите на възстановяване надплатени суми. В този смисъл изпълнителният директор на ответника се явява компетентният Д. орган да издаде конкретния акт.

Съдът приема, че подлежащите на възстановяване суми, съгласно ал.4 на чл.27 от ЗПЗП, представляват публични държавни вземания и събирането им се извършва по реда на ДОПК, а с оглед препращащата норма на чл.166 ал.2 от ДОПК – с издаването на акт за установяване на публично държавно вземане по предвидения в АПК ред за издаване на административен акт.

Не може да бъде споделена тезата на жалбоподателя за нищожност на АУПДВ поради липса на изискуемо образование и ценз на К. И за заемане на длъжността изпълнителен директор към момента на издаване на АУПДВ. Релевантно за спора е обстоятелството назначена ли е била по изискуемия за това ред като изпълнителен директор на ДФЗ К. И и заемала ли е тази длъжност тя към относимия момент на издаване на акта, и отговорът е положителен. Останалите въпроси са ирелевантни за спора и съдът не следва да се ангажира с обсъждането им.

По тези съображения възражението на жалбоподателя за некомпетентност на органа да издаде АУПДВ на посоченото основание, влечаща след себе си нищожност на акта, се явява несъстоятелно.

Оспореният акт е НЕЗАКОНОСЪОБРАЗЕН, тъй като е издаден в нарушение на приложимите материалноправни норми.

Процесният акт за установяване на публично държавно вземане нарушава нормата на чл.59 ал.2 от АПК, т.к. не съдържа мотиви - липсват фактически и правни основания за издаването му, за начина на определяне размера на задължението по него. Като основание за издаването му са посочени констатациите в доклада на Европейската сметна палата от м. ноември 2008г., че проверките на ОС „З.“ по места не са достатъчно основание за преизчисляване и доплащане на заявени и квалифицирани от

РА като такива по код 06 площи.

Визираният доклад на Европейската сметна палата не може да бъде основание за установяване на държавно вземане срещу земеделските производители, тъй като той съдържа констатации за пропуските в работата на ДФ „З.“, които кореспондират с констатациите в Доклада на Генералната дирекция „З. и развитие на селските райони“ на ЕК относно „Уравняване по съответствие съгласно чл.31 от Регламент /ЕО/ № 1290/2005г. за недължимост на платените суми и за необходимостта от възстановяването им от земеделските стопани. В оспорения акт не се сочи приложимата правна норма от вътрешното законодателство, под хипотезата на която да се подведат установените факти и обстоятелства.

Не би могла да се приеме като основание за издаване на оспорения акт и нормата на чл.31 от Регламент /ЕО/ № 1290/2005г., тъй като тя регламентира отношенията между Разплащателната агенция и Европейската комисия и не съдържа правни аргументи за издаването на административния акт. Оценката за неправомерно извършени плащания от РА като негативна практика не е и не следва да бъде правен аргумент за приемане на получените от земеделските стопани субсидии като недължими, и не може да бъде предпоставка за събиране на държавно вземане по правилата на вътрешното законодателство на съответната държава - членка на Общността в случая РБългария. Недопустимостта на извършените плащания от агенцията дава основание за отказ на Комисията за финансиране на определени суми от бюджета на Общността, респективно за възстановяване на платените вече субсидии от държавата – членка обратно към Общността. Неправомерно извършените от РА плащания, обаче, не аргументират неправомерно получена от земеделските стопани сума и не могат да бъдат основание за задължаване на последните за възстановяване на добросъвестно получените суми.

Извършеното плащане не е недължимо платено и предвид обстоятелството, че изискуемият от закона контрол за съответствие, извършен при условията на чл. 26а ал.2 т.2 от ЗПЗП чрез проверка от административни звена към МЗХ, в лицето на ОС „З.“ като орган към Министъра на МЗХ по места, е установил, че заявените от жалбоподателя земи - „мери и пасища“ се използват от него и са допустими за подпомагане, вследствие на което е била изплатена субсидията.

С оглед изложеното, оспореният акт противоречи на материалния закон и на преследваните от него цели, тъй като преизчисляването на сумите не е мотивирано от виновно поведение на жалбоподателя, действал при извършеното заявяване за подпомагане законосъобразно и добросъвестно. По тези съображения полученото не следва да подлежи на връщане.

Предвид гореизложеното, жалбата се явява основателна и следва да бъде уважена като бъде отменен оспореният административен акт като неоснователен.

С оглед изхода от делото, на жалбоподателя следва да се присъдят претендираните разноски в размер на 210лв. заплатени д.т. и възнаграждение за един адвокат.

Предвид изложеното и на основание чл.172 ал.2 от АПК, Административен съд С.-град, II отделение, 32-ри състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на Е. Й. Е. от с. Х, област В, Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ с изх. № 01-6500/13338 от 09.06.2010г. на Изпълнителния директор на ДФ „З.“, с който е определена като недължимо платена от Разплащателната агенция /РА/ сумата 2 504,93лв. по Общо заявление за единно плащане на площ за 2007г., като НЕЗАКОНОСЪОБРАЗЕН.

ОСЪЖДА ДФ „З.“ да заплати на Е. Й. Е. от с. Х, област В, сумата 210лв. разноси по делото.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН